

שבת מברכין -

חינוך בפרשה

"ראה אנוכי נותן

לפניכם היום" [יא-כו]

מדוע נאמר: "היום", והלא התורה ניתנה כארבעים שנה לפני כן?

אלא, אמר הרב "שפתי כהן" זצ"ל, גלוי וידוע לפני הקדוש ברוך הוא שיגיעו דורות שיבקשו לפרוק מעליהם עול מקצת מצוות, ויאמרו התנאים השתנו, הגלות מעיקה, הזמנים אחרים, וכיוצא באלו תירוצים.

לכן נאמר: "אנוכי נותן לפניכם היום", כאילו המצוות ניתנו היום, כאן ועכשיו, לפני דורינו וזמנינו ואין כל אמתלא להפטר מהם!

עבר פיר
ומזכיר!

זמני שבת:
כניסת שבת - 18:56
צאת שבת - 20:02
ר"ת - 20:41
הזמנים לפי אופק נתיבות

גם אתה יכול להיות מוכה הרבים!!!
באפשרותך לקבל את העלון במייל מדי שבוע ולהדפיס כמה עותקים שתצרכה ולהפיץ לחבריך ולזכות גם אותם בד"ת לשולחן שבת:
Sh606marom@gmail.com

הפטרה: "עניה סוערה" [ישעיה נד]

פרשת ראה

24 סדר היום...

ה'מולך המודרני'...

"גם את בניהם ובנותיהם ישרפו באש לאלוהיהם", אמרה התורה על עובדי האלילים. הכונה היא כמוהו לעבודה זרה של ה"מולך" שהיתה בגיא בן הנינוס, למרגלות ירושלים, הידוע כיום כ"עמק המצלבה".

היה שם פסל מתכת חלול, פניו פני עגל והוא מושיט ידיו קדימה. היו מסיקים בתוכו אש עד שהמתכת היתה מתלהטת וידי הפסל היו נגחלת מלובנת. האב היה מניח את בנו האומלל על כפות הפסל, מסביב היו מרעישים תופים כדי להחריש את זעקות הקרבן המסכן וכולם היו מברכים את האב בברכת "מזל טוב", על שזכה להקריב את בנו ל"מולך"...

כמדומה שאפשר לברך בשמחה: "ברוך ה' שעקר עבודה זרה מארצנו". סבורים אנו שה"מולך" הוא נחלת ההסטוריה הרחוקה והנשכחת, זה נכון אך לא לגמרי, כמה מתופעות ה"מולך" עדיין נמצאות בקרבנו...

חז"ל מספרים כיצד היתה מתבצעת התרמה ל"מולך":

הכמרים היו מופיעים בבית המשפחה ומודיעים לאב: "העבודה זרה תובעת ממך קרבן. היא משתוקקת לאחד מילדיך!". האב מבין שהוא נדרש להקריב ילד. יש לו שישה בנים, הוא מתחיל לערוך חשבון: משה יועקב הגדולים, עובדים בדה, המשפחה צריכה אותם. אמנון ודוד עוסקים במסחר, אי אפשר לוותר עליהם. יש לי בן זקונים, שרוליק, הוא לומד בתלמוד תורה, קחו אותו...

והמדרש מסיים: אמר הקב"ה - מכל הילדים שיש לך לא מצאת את מי לתת, רק את הילד הרך שלומד את תורתך?

זהו שנאמר: "ותקחי את בניך אשר ילדת לי - ותזבחים להם! ותשחטי את בני - ותתנים בהעביר אותם להם! נורא ואיום!! אבל בואו נחשוב, האין רבים מאיתנו פועלים כמו אותו אב? כמובן שאין המדובר במסירת ילדים לשריפה, אלא בסדר יומינו.

יש לנו שעות שמוקדשות לאכילה ושתיה, למנוחה ולשינה. יש שעות שמוקדשות לעבודה ולמלאכה ויש שעה קטנה שמוקדשת לבוראנו יתברך שמו, לתפילה בציבור ולשיעור תורה. והנה קורה שאנחנו צריכים להקדיש שעה כדי לבצע איזו משימה ואנו יושבים כמו אותו אב וחושבים איזו שעה להקציב... האם נותר על שעת האוכל, המנוחה או העבודה? לא. נותר על שעת השיעור... והקב"ה שואל: **מכל השעות אתה מוותר רק על השעה שלי?**

להצלחה עם ישראל: גם אני! "מקבל על עצמי שלא לדבר כלל!!! בשעת התפילה וקריאת התורה"

העלון מוקדש לעילוי נשמת אבי איש החסד
ה"ה מיכאל בן רבקה ז"ל ת.נ.צ.ב.ה.

19/11/2019 14:47

גדולי ישראל, והפעם: הגאון רבי שמואל סלנט

זי"ע

[כט' מנחם-אב תרס"ט]

רבה הנערץ של ירושלים במשך כשבעים שנה, חכימא דיהודאי, מנהיג משכמו ומעלה ואביהם של בני ירושלים.

מצעירותו התפרסם כעילוי מקידן וממצויני ישיבת וולוז'ין.

נשא את בת רבי יוסף זונדל מסלנט ובעקבותיו עלה ארצה בראשית שנת תר"א, לאחר שנחלה בראותיו והרופאים יעצו לו לעבור לארץ חמה.

מאז עלותו לירושלים ישב על כסא ההוראה ועמד בראשות מוסדות התורה והחסד בעיר.

פעמיים נסע לגולה כשד"ר למען יהודי ירושלים ובניית בית הכנסת החורבה.

בקיאותו בתורה היתה לשם דבר. היה חס על ממונם של ישראל וחיפש תמיד להקל בשאלות בהלכה.

פקחותו היתה מפורסמת ועד היום השתמרו סיפורים רבים על חכמתו הנפלאה. פעמים רבות השתוממו מקורביו לראות בו את דברי חז"ל "חכם עדיף מנביא", כאשר היה מגלה דברים נסתרים בפקחותו ובחכמתו.

הקים את הת"ת הראשון והותיק "עץ חיים" והישיבה שעמה ובה התחנכו דורות רבים של בני ירושלים.

עמד על המשמר למען קדושת ירושלים וביצור חומותיה ולחם כנגד כל הנסיגות לשינוי החינוך וצביון העיר.

לעת זקנתו נחלש ולבקשתו עלה האדר"ת לירושלים כדי לסייע בעדו ולרשת את מקומו, אך הוא נפטר בחייו.

רבי שמואל נפטר בשלהי שנת תרס"ט בהיותו בן צ"ג ועד יום מותו לא נס ליחו וזכרו השתמר לדורו.

ואלה המשפטים

[מאמר החכם]

"לעיתים לא לעשות -

זה המעשה שיש לעשות"...

במחשבה שניה...

הדברים הקטנים...

עבודת אלול יוצרת פעמים רבות מעין איבוד עשתונות ותהייה אודות מה שמוטל עלינו לעשות וכדי לנצל את הימים הגדולים הללו, מחובתנו להתמקד דוקא בעניינים הפשוטים ולחזור לעשות בעקביות את כל המוטל עלינו: להתפלל בכל בוקר במנין קבוע ובשעה מסוימת, להגיע בזמן לתפילה ואפילו להקדים מעט, כדי שהנחת התפילין תהיה כשורה, להתפלל ולברך בנחת כ"מונה מעות" בימים עברו ולא כמו מכונה אוטומטית לספירת כסף בימינו...

הלימוד גם הוא צריך חיזוק והקפדה על הסדרים כפי הצורך וכן הלאה והלאה, כשהקו המנחה הוא שאנשים גדולים נבנו בזכות אותם דברים הנראים, לכאורה קטנים.

לדוגמא: הדיוק שלפיו חי המשגיח רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל, שהיה מגיע לתפילה בשעה מדויקת, בלי כל קשר לנסיבות שבהן היה נתון, הן בהיותו במיר והן בהיותו בשנחאי, כאשר אימה וחשכה גדולה ירדה לעולם.

שתי פעמים בלבד אחר רבי חצקל לתפילה בכמה דקות: באחת מהן נולדה לו בת במהלך הלילה, ובפעם השניה נפתחה כרית בביתו וכל הנוצות עפו לכל עבר. מאחר והכרית לא היתה שלו, צריך היה לטרוח להחזיר את הנוצות, מצד דיני ממונות, עובדה שגרמה לו לאחר.

ושתי הפעמים הללו מעידות על כל השאר...

אדם שיקפיד על הדברים הקטנים הללו יזכה להבטחה המפורטת בהמשך הפסוקים: **"ושמר ה' אלוקיך לך את הברית ואת החסד אשר נשבע לאבותיך, ברוך תהיה מכל העמים"**, וכל הברכות האמורות בתורה יבואו עליו.

שנת לימוד תורה בשבת שווה x 1,000 !!!

לעילוי נשמת: מיכאל בן רבקה, ברוך בן אסתר, שמחה בת היגט מרגלית, שושנה בת אסתר, יהודית בת לינה, יוסף בן איטה, שמעון בן סוליקה, יקות בת חנה, ת.נ.צ.ב.ה. עם שאר נפטרי ישראל, אמן לרפ"ש: חיה בת נחמה בתיה, דוד חי בן דיאמנטה לוש"ק: מוריה מרים בת אורה שמחה, תקווה בת עליזה, לוה"ג: משה בן שמחה. ולהצלחת: לאה בת אורה, שלמה בן רחל, שילת בת לאה, שילח בן לאה, מלאכי בן לאה עילאי בן נחמה, ישראל בן ציפורה.

למחשבה שניה...
Sh606marom@gmail.com

הכנרת...

אגם הכנרת הוא אגם המים המתוקים הגדול בישראל ושטחו תלוי בכמות המשקעים שירדו אותה שנה, ובכמות המים שנשאבו ונתאדו. בשנה ברוכת גשמים עולה מפלס הכנרת, ושטחה מתרחב ומגיע עד ל- 169 ק"מ מרובע, ובשנים השחונות הוא מצטמצם עד ל- 161 ק"מ.

היקף חופי הכנרת משתנה גם הוא בהתאם לגובה מפלס המים ונע בין 55 ל- 60 ק"מ. אגב! הכנרת מחזיקה בשיא עולם של - 'אגם המים המתוקים במקום הנמוך ביותר בעולם'.

העומק הממוצע של אגם הכנרת הוא 25.6 מטר, והעומק המרבי 43 מטר. האגם העמוק בעולם הוא אגם באייקל שמימיו מגיעים לעומק מרבי של 1,642 ועומק ממוצע של 744 מטר.

ההתאדות השנתית הממוצעת מהאגם מסתכמת ב- 270 מל"מ, וכ- 70 מל"מ גולשים לירדן הדרומי דרך סכר דגניה. 430 מל"מ נשאבים ומוזרמים דרך המוביל הארצי, ו- 120 מל"מ נוספים מתחלקים בין צרכנים מקומיים וממלכת ירדן על פי הסכם שנחתם עמה. כמות המים החודשית המקסימלית הניתנת לשאיבה דרך המוביל הארצי היא 50 מל"מ.

אוצר הפלאות

התורה העלימה מהיבוסים את

מקום המקדש...

"כי אם אל המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם" [י"ב-ה]

"המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם..." זהו הר המוריה. ומדוע רק רמזה לכך התורה ולא כתבה זאת בפרוש וגם לא גילתה את מקומו של הר המוריה?

עונה על כך ה"ליקוטי רצבי"א: מאז שניתנה התורה ועד שנבנה בית המקדש עברו מאות שנים. אם היה נודע ליבוסים ששלטו אז בירושלים, איה מקום המקדש היו חורשים את ההר עד שיהפוך לבקעה - "ערו ערו עד היסוד בה", כדי שלא יהיה ניתן לבנות שם את בית המקדש.

על כן נעלם מן היבוסים מקום המקדש ואף בפסוק לא נכתב מקומו רק נאמר: "... המקום אשר יבחר ה' אלוקיכם מכל שבטיכם לשום את שמו שם". ונותר מקום המקדש נעלם עד שבאו שמואל הנביא ודוד המלך ודרשו שזהו הר המוריה, ואז קנהו דוד מארונה היבוסים.

למה באים לרב...

שאלו פעם אחת את רבי אלימלך מליזנסק זצ"ל,

מה העניין שהמוני בית-ישראל באים אליו ומבקשים ממנו את צורכיהם, זה בנים, זה פרנסה וזה בריאות, וכי התחת אלוקים הוא?

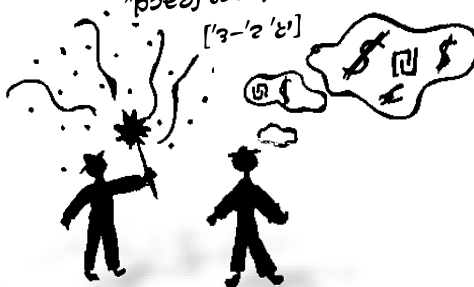
השיב הצדיק: "לו אני הייתי מתנהג כראוי, לא היה חסר לאף יהודי שום דבר, אלא שבעוונותיי קלקלתי וגרמתי שיהיה חיסרון בעולם.

לכן באים אליי היהודים וזועקים - 'מלך' (זה היה כינויו), תן פרנסה! תן בנים! תן בריאות! הלוא בגללך נטלו זאת מאיתנו, ומחובתך לתקן מה שקלקלת. ואני מתעורר בתשובה ומתאמץ לתקן, ואז נושעים אותם יהודים".

חפש ברשי"ה
היכן צריך לשמור את
המשנה כדי שלא
תשכח???

ציור בפרשה...

"כי יקום בקרבך נביא אל חלום חלום ונתן אליך אלהים חלום... לא תשע אל צדדי הנביא ההוא אל חלום החלום ההוא כי אנשה ה' אלוקיכם אתכם לצאת הישכם אלהים את ה' אלוקיכם כל צדקתכם וכל נפשכם"

את היותנו לעם סגולה ועמו הנבחר של הבורא יתברך, לא זכרנו רק בשעות היפות שלנו בימים עברו, בהן היינו סמוכים על שולחן אבינו, מקריבים לפניו מן הזבחים ומן השלמים, כשביית המקדש מהוה אבן שואבת לכל העולם כולו.

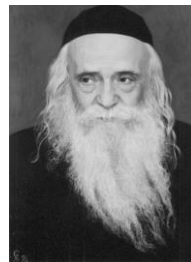
כי אם גם בשעותינו הקשות, בזמן הגלות המרה, כשאנו נהרגים, נטבחים, מבוזים ומורחקים מעל אדמתנו, עדיין מודים אנו על שלא שם חלקנו עם אומות העולם, על שבחר בנו מכל העמים ורוממנו מכל לשון.

אחד מן הסיפורים המופלאים שנרקמו בימי אימת הנאצים היה סיפורו של **האדמו"ר מקלויזנבורג זיע"א**.

קשה להבין זאת אולם בשעה שיהודים נאבקו על עוד פיסת לחם ועוד קמוצץ חיים, מנסים לשרוד את הכפור ואת חבטות המגלבים על גבם - הוגיע האדמו"ר את מוחו בשאלות הרות גורל אודות השגת אוכל כשר, שמירת שבת והקפדה על קוצו של יוד.

הוא עצמו איבד את אשתו ואת אחד עשר ילדיו, אך את כל מעייניו הפנה לצורך שיקומה של היהדות. כשנסתיימה המלחמה הנוראה, הוא שכב באפיסת כוחות מוחלטת, כשרק חוט דקיק מקשר בינו לבין העולם הזה וסרב לגעל את עצמו במאכלי טרפה. והנה, עבר לידו קאפו יהודי אשר אכל היטב. "רבי", רכן אליו, "מה ביכלתי לעשות עבורך?".

"תעזור לי לפתוח חדר..." אמר לו בקושי. כשהתחזק מעט, טיפל בקבורת הגופות הרבות שהיו פזורות במחנה - ונדבק בטיפוס. הוא שכב בבית חולים, קודח מחום, אך עיקר הסבל שלו היה צלב גדול שהיה תלוי מעליו ובין דמדומים לדמדומים הוא נשבע שהוא יקים בית חולים יהודי, ללא צלבים, בו יוכל אדם לחיות כיהודי ולמות כיהודי.

הרב שלזינגר סיפר כי לצורך הקמת מוסדותיו הרבים ושיקום היהדות כיתת הרבי את גליו לאמריקה לאיסוף כספים. באחת מנסיעותיו ישב ברכבת ואמר פרקי תהילים. יהודי חילוני שהבחין בו, החל לצעוק עליו: "אתה עוד אומר תהילים? אחרי כל מה שעברנו?".

הרבי הרים אליו עיניים שואלות והלה המשיך, פורק את משא ליבו הצרור בכאב: "באתי מעיר מלאה ביהודים צדיקים ותלמידי חכמים, הייתי שומר מצוות - אולם הייתי הגרוע מכולם. כולם נשחטו - ורק אני נשארתי... ואתה עוד אומר תהילים?".

האדמו"ר התחיל לבכות, הוא בכה ובוכה, והיהודי שליבו התרכך שאל: "מדוע אתה בוכה, רבי?". "גם אני הייתי שם", אמר לו הרבי מבעד לדמעות, "כולם היו צדיקים, ואני הייתי הגרוע מכולם - וגם אצלי קרה כך, כולם מתו ורק אני נשארתי...". ונפלו שניהם זה על צוארו של זה ובכו - כשאותו יהודי שב בתשובה שלמה כתוצאה מכך.

את הסיפור הבא סיפר הרבי עצמו כעבור שנים:

בימי האימים נשלחתי לגטו ורשא לעבוד עבודת פרך בחומר ובלבנים. באחד הימים כאשר עמדנו בגובה רב ניתך עלינו לפתע גשם שוטף וחזק, אך הרשעים האיצו בנו להמשיך לעבוד כמקודם. אחד מן האסירים שהכיר אותי בעבר, פנה וצוח לעומתי: "האם תמשיך עוד לומר 'אתה בחרתנו' ותשמח כבן לעם סגולה?".

נענית לו על אתר: "אמנם עד היום לא אמרתי זאת בכוונה הראויה, אולם מעתה כאשר אגיד 'אשר בחר בנו מכל העמים' אכון יותר ויותר ואשמח בלבבי בלי שיעור וגבול...".

כיון שראיתי משתומם ותמה על דברי, הוספתי והסברתי לו: "הלא תבין, אם לא ש'אתה בחרתנו מכל העמים', הרי הייתי הופך גם אני לצורך, ומוטב לי להישאר במצבי הנוכחי מאשר להיות כאחד מהם חס וחלילה, ואשרי חלקי...".

חייב אדם להשלים פרשיותיו עם הציבור שניים מקרא ואתה תרגום!

